

Børne Blad

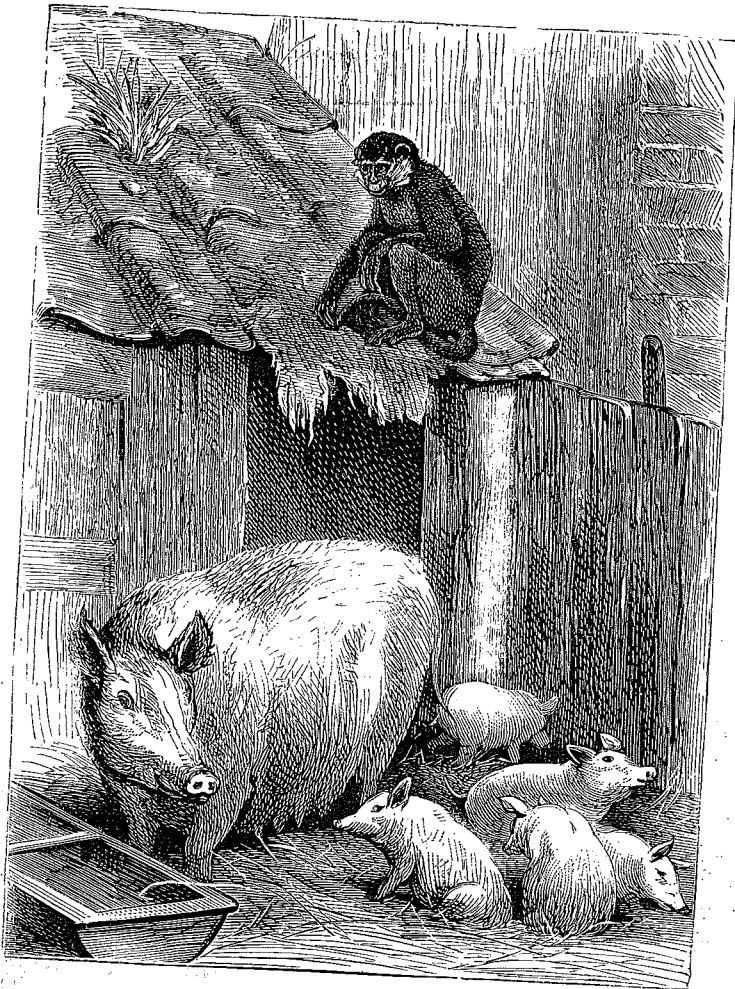

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 52.

27de december 1896.

22de aarg.

Abekat paa vandring.

Børneblad

abkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflud. I passer til en adresse paa over 5 ekspr. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsstolen.

Tredje aargang.

50. leste.

Hustablen. X.

Om unge folk, enker og den hele forsamling.

ABC-klassen:

Gud lad os i din kundskab fremmes,
At det, vi lærer, aldrig glemmes,
Men vokter med os dag fra dag
Til Kristi alders fulde maade,
At vi hos dig maa finde naade,
Og du i os dit velbehag.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og stykket om unge folk i hustablen, samt Sal. 119, 9: Hvorledes skal den unge holde sin sti ren? Derved at han holder sig efter dit ord.

Forklaring-klassen: Samme som ovenfor og stykket om enker og den hele forsamling i hustablen.

Wink.

(Daniel og hans venner, Dan. 1, 3-20; Anna, Sanelshatter, Luk. 2, 36-38; Menigheden i Jerusalem, Ap. Gj. 4, 24-32 og 12, 5-17).

— En from gut stod netop i begreb med at gaa til kirke, da han mødte sin far, som var en vantro mand. „Hvor skal du gaa hen?“ spurgte faderen. „I kirke“ var svaret. „Hvad for noget? I kirke?“ udrød den vantro mand. Kirken den er for din mor og dine søstre; gaa du med mig paa arbejde!“ Gutten saa først en stund mod jorden; derpaa hævde han sine taarsyldte øine mod faderen: „Men, fære far“, sagde han rolig, „er da budet om at helligholde søndagen blot givet min mor og mine søstre?“ „Dumhed, dumhed“, var faderens svar. — „Da er alttaa ogsaa det bud dumhed, som lyder, at vi skal ære isar og mor?“ Disse sønnens ord gjorde indtryk paa faderen. Han satte sig ikke imod sønnens kirkegang, og den følgende søndag gik han selv med til Guds hus. — Den gut holdt sig efter Herrens ord.

— Entestand er i ordets fuldeste betydning

en trosstand. Deres stat, deres mand, deres styrke, deres raadgiver, deres ven er deres Gud og frelser.

— Der var forðum en grube i de sachsiske Erzberge, som kaldtes „Den fattige enkes rige træst“. En gudfrygtig enke var nemlig tilligemed sine børn nedsunken i den dybeste armød. Der var dyrtid i landet, og dens tryk hvilede tungt paa hende. Da seede det, at hendes søn, en fattig bjergmand, et sted stødte paa en rig sølvaare, som laa lige i dagen. Udbyttet af det første fund satte dem istand til at fortsætte driften, og Herren lod dem finde sølv over al tanke og forestilling. Derved blev hun en rig kone, og af taknemmelighed mod Gud, gav hun gruben det ovenanførte navn. Dog, der gives en dybere grube end denne, der gives en stat, som er kostbarere og uudtømmeligere end guld- og sølvaarer.

— Der var, fortæller Scriber i sin „Skælesfat“, en gudfrygtig, fattig enke, som havde mange uforsørgede børn. Engang laa hun næsten hele natten og plagede sig med betymringer for, hvorledes hun skulde kunne forsørge sine stakkars faderløse, og udbytte mange taarer, sendte mange suk til himlen, og sov tilsidst ind. Da drømte hun, at hun var i en have, hvor der stod nogle unge træer, under hvilke hun laa paa knæ og bortlugede ukrudtet, men derhos græb saaledes, at jorden blev ganske fugtig deraf. — Under dette arbejde vaagnebe hun, sov dog straks ind igjen, og befandt sig atter i haven. Men nu blev hun med forundring var, hvormeget de unge træer imidlertid havde vokset, hvorledes de udbredte sine grene til alle sider, og hvor rige de var paa løv, hvor fulde af frugter. Da satte hun sig ned i træernes skjellige skygge, og mens hun sad saaledes, begyndte der at blæse en sagte vind, som bevægede træernes toppe, saaledes, at der faldt en mængde frugt ned i hendes skød. Hun smagte den og udrød: „Nu fortryder jeg ikke, at jeg har haft saa megen møie med disse træer; og vandet dem med mine taarer; thi nu kan jeg sidde i deres skygge og nyde deres frugter.“ Derpaa vaagnebe hun. Drømmen rørte hendes hjerte. En gudfrygtig prest udbydede den saaledes for hende: „Dine børn er de unge træer. Ved opdragelse og gudfrygtig undervisning maa du bevare dem fra ugudeligheds ukrud, og daglig vande dem med dine taare-blandede bønner. Derved vil de blive velsignede, frugtbar træer i Herrens kirkehøve, og i din alderdom vil du saa stor glæde af dem.“ Som han sagde, saa gik det.

— Hvor deltig skal Guds kirke staa,
Og i hans aalyn ynde staa,
Naar alle hjerter knyttet er
Til et sind og en begjær,
At elste ham og blive ved
At vandre frem i kærlighed!

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

50. Lesson.

TABLE OF DUTIES. X.

Young persons, Widows, and Christians in General.

ABC Class: The fear of the Lord is the beginning of wisdom. (Prov. 1, 7).

Catechism Class: Same as above, and the portion of the Table of Duties concerning young persons in general, also Ps. 119, 9: Wherewith shall a young man cleanse his way? By taking heed thereto according to thy word.

Explanation Class: Same as above, and the portion concerning widows and Christians in general.

SUGGESTIONS.

(Daniel and his friends, Dan. 1, 3-20; Anna, the daughter of Phanuel, Luke, 2, 36-38; the congregation at Jerusalem, Acts 4, 24-32 and 12, 5-17).

— "The new generation is intensely mistaken in always thinking itself much wiser than the old," says a wise preacher.

— "As you grow in your art," said Gounod to a young poet, "you will judge the great masters of the past as I now judge the great musicians of former times. At your age I used to say, 'I;' at twenty-five I said, 'I and Mozart,' at forty, 'Mozart and I.' Now I say, 'Mozart.'"

— That brave old general, Ziethen, went to sleep at the table, while dining with King Frederick II. Some of the guests in a sneering way, called the king's attention to this. He however, answered: "Children, let us speak softly, so that we do not disturb the old man. He has watched long enough for our sake."

— As the pious mother of George Fabricius was about to depart from this life, she called her sons to the bed-side, and said: "Dear sons, the Lord Jesus keep you, into his hands I consign you. Love his word and do not become great in this world, but stick to humility, and all will go well with you."

— The following incident is related of the late Prince Consort of England. On one occasion a humble but very worthy man who had befriended the Prince in early life called to see him, and was invited to come to the family table. He began to eat with his knife, as he had always been accustomed to do, and this excited no little merriment among the young people. Prince Albert looked round upon them, as if to say, "Stop that!" and at once began himself to eat with his knife, and continued to do so to the end of the meal. After dinner, one of his children

asked him why he did so. The Prince replied: "It is well enough for us to observe the etiquette of the day; but it is far more important to avoid insulting people. I wanted my old friend to enjoy his dinner, which he could not have done had he seen you laughing at him. He is accustomed to use his knife, and it would doubtless be quite difficult for him to use the fork instead."

— A man died and left his wife in deep sorrow and small circumstances. She had one child, a beautiful boy of six. One evening the sorrowing widow sat by the bed of her child and wept bitterly. She thought the little one slept, but this was not the case. When he noticed that his mother felt so sad, he raised himself up, and said: "Mother, will not God be your husband, then?" "How did you happen to think of that, my child?" asked the mother. "Why," said the boy, "you said, that since father has left us and gone to heaven, God would be my father; and, therefore, I thought he would be your husband also."

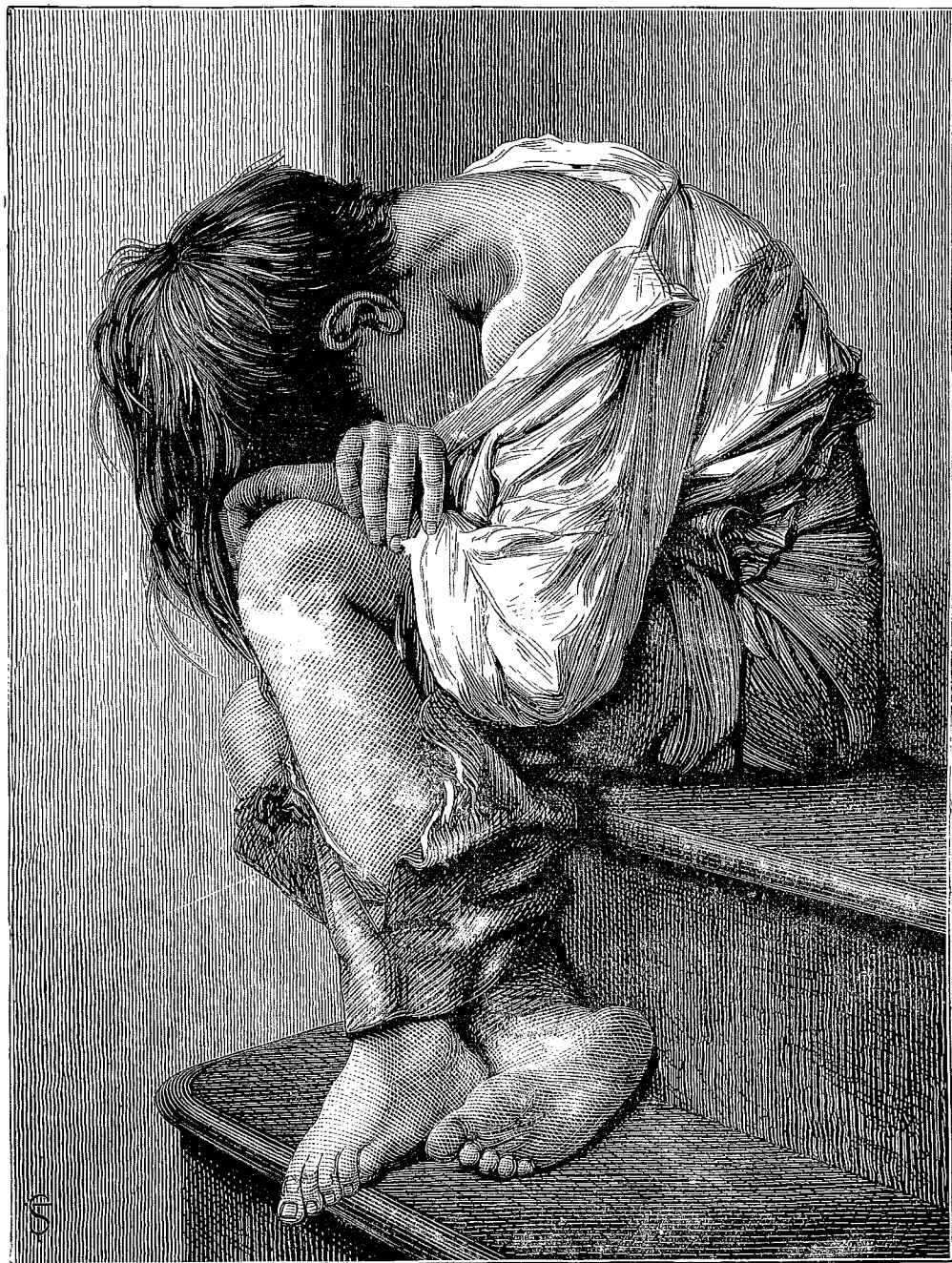
— A wounded soldier of the American army had been laid in the middle bed, by far the most comfortable of the three tiers of berths in the ship's cabin in which the wounded were to be conveyed to New York. Still thrilling with the suffering of being carried from the field, and lifted to his place, he saw a comrade in even worse plight brought in; and thinking of the pain it must cost his fellow-soldier to be raised to the bed above him, he surprised his kind lady nurses by saying, "Put me up there; I reckon I'll bear hoisting better than he will."

— A certain benevolent Quaker in New York was asked by a poor man for money in charity, or for work. The Quaker observed, "Friend, I do not know what I can give thee to do. Let me see; thou mayest take my wood, that is in the yard, upstairs, and I will give thee half a dollar." This the poor man was glad to do, and the work lasted him till about noon, when he came and reported that it was done, and asked if there was any more he might do. "Why, friend, let me consider," said the Quaker. "Oh, thou mayest take the wood down again, and I will give thee another half-dollar."

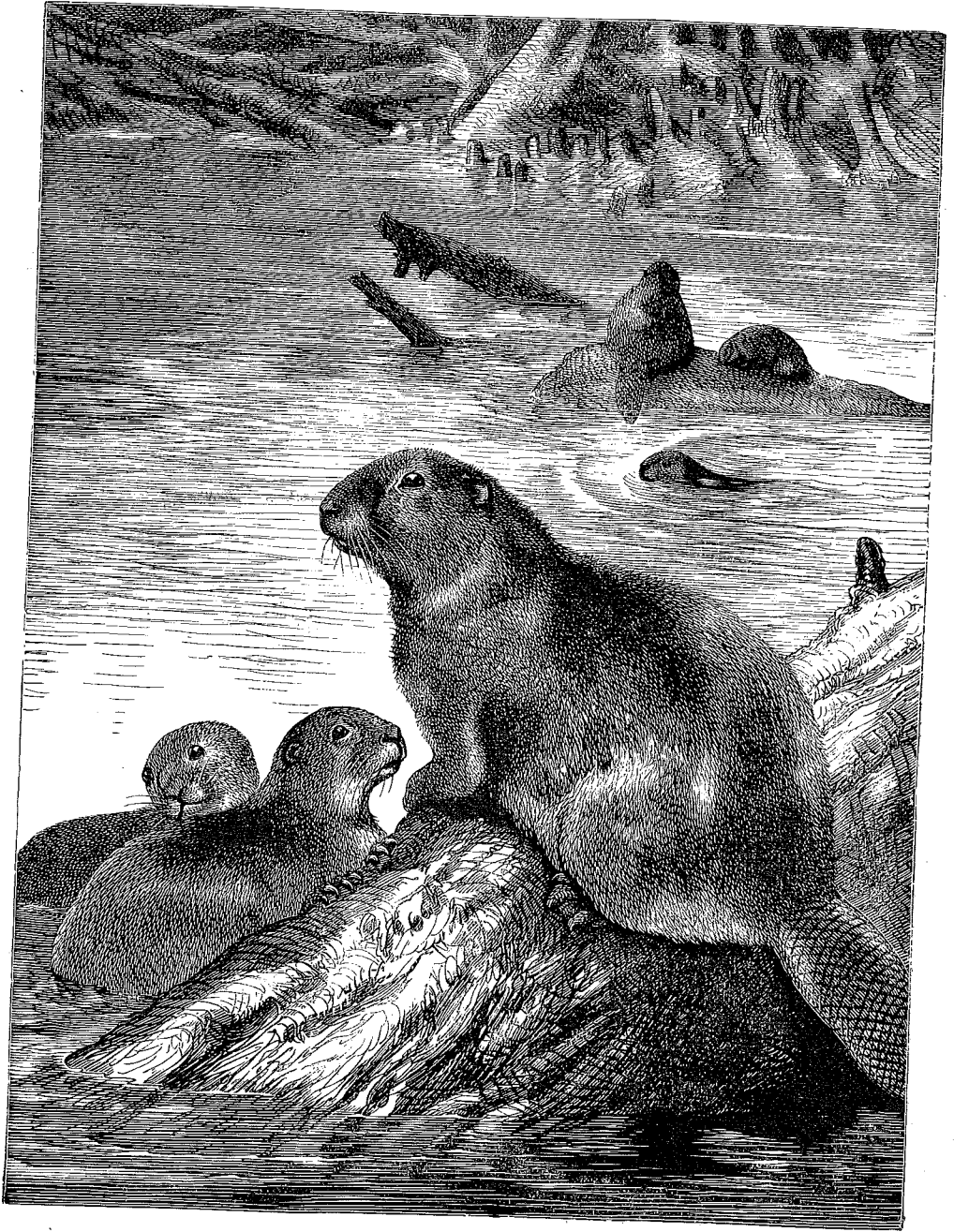
En god datter.

(Slutning.)

 den største hjerteangst samt Grethe ned ved siden af sengen og bad, bad uden ophør om den dyrebare moders liv. O, hvad skulde der blive af dem alle, dersom Gud tog hende til sig? Beständig beftigere bad det engste barn i sin uendelige sorg til Herren, men tilsidst hvilede hun, idet hun gav sig

Alene og ulyttelig.

Beaver.

hen til ham: „O, Herre, ske ikke min, men din vilje!“

Dog se, den gode Gud hjalp! Ved midnat blev den syge roligere, en let sød visste sig paa hendes pænde og for første gang i flere uger sov hun roligt. „Frelst, frelst“, jublede Grethe, „o, Herre i himlen, jeg takter dig!“

Vel var faren nu forbi, og sygdommens magt brudt, men fru Marwald helbredes kun langsomt; hun maatte endnu i lang tid holde sengen, og lægen paabød stadig nye styrkende midler. Men af! hvorfra skulde Grethe skaffe dem? ja, endog den liden spare-skillings, som moderen havde gjemt, var alle-rede ofret. Saa sad da Grethe og tænkte med sorg paa, hvordan det skulde kunne lade sig gjøre at saa den saa nødvendige vin kjøbt.

Endelig tog hun mod til sig og gif hen til den rige onkel Bergen, der rigtignok ikke havde bekymret sig om dem siden faderens død. Bessedent bad hun ham om en under-støttelse, men han talte hende haardt til, og hun forlod det herstabelige hus med bøiet hoved. Hvad skulde hun nu gjøre? Da faldt hendes øie paa en guldring med perler i, som Helene Walter havde foræret hende til hendes konfirmation. Naar hun solgte den og tillige den guldbroche, som Magda Forseh havde givet hende, vilde hun sikkert kunne kjøbe flere flasker vin for det indkomne. Det var svært for hende at give de kjære minder bort, men moderens sundhed maatte absolut gaa forud. Saa skyndte Grethe sig hen til en juveler, hun kjendte og tilhød ham smykkerne til salg.

Hun kunde ikke lade være med at ryste paa stemmen; den venlige mand kunde vel merke paa hende, hvor svært det var at stilles fra dem, og sagde: „Jeg vil give Dem saa mange penge, som sagerne er værd, og gjemme dem for Dem; dersom der saa kommer bedre tider, kan De igjen indløse Deres ring og broche.“

Grethe takkede rørt og kjøbte saa nogle flasker vin og andre styrkende midler. Efter nogen tids forløb havde hun den glæde, at den elskede moder atter blev raff. Hvilken lykke for dem begge, da de igjen sad overfor hinanden ved vinduet og syede ivrigt! De havde efterhaanden faaet en betydelig søgning, og for at opfylde alle fordringer, maatte intet minut gaa ubenyttet hen. Grethe havde al-lerede under moderens sygdom opgibet ti-

merne hos frøken Hansen, og nu undte hun sig ogsaa kun sjelden tid til at tage sine bøger frem.

Saaledes forløb hendes tilbørelse meget stille og var kun viet til arbejde. De glæder, som andre unge piger i hendes alder nød, blev ikke Grethe tildel, men hun sabede dem heller ikke. En spadseretur med moderen, en liden leg med hendes søstende eller læsning i en god bog i hendes ledige timer tilfreds-stillede hende ganske; kun naar hun talte med nogle af sine tidligere skolekamerater, som nu gif paa seminariet, blev hun tung om hjerte; thi det ene store ønske, som ikke kunde opfyldes, levede bestandig i hendes tanker.

Saa kom vinteren. Paa en særlig skøn, klar dag skulde Grethe bringe et færdighet overstyffe hen til en dame. Baronessens villa laa paa den anden side af søen, der skrafte sig langs byens sydside. Da den var tilfrosset, benyttede Grethe sig af denne kortere vei; solen spillede sig i den blanke over-flade, og en mængde støitløbere morede sig paa den. Tidligere, mens Grethes far levede, havde hun ogsaa taget del i denne for-nøielse; derfor saa hun med megen interesse paa denne fornøielse sport.

Paa hjemveien lagde hun med beymring merke til, at mange af gutterne løb langt ud over den afgrændede plads og der ved let kunde komme hen til farlige steder.

Bludselig hørte hun et gjennemtrængende skrig og saa, hvorledes en ganske liden gut faldt igennem lige ud for en badeanstalt, hvor isen sandsynligvis var bleven tynd paa grund af det varme vands afløb. Uden betænkning styrkede hun derhen og kom just i rette tid til at trække den skalkars gut op, rigtignok ikke uden stort besvær og fare for hendes eget liv. Han var naturligvis bleven gjennemaad, og Grethe glædede sig derfor over at der holdt en slæde ved stranden, og at kufften var villig til at kjøre hende og den lille ind til byen.

Gutten fortalte hende hulkende, at han var søn af major Bergrot og boede i Boppel-alleen. Foran huset satte Grethe den lille af, lukkede ham ind og bad ham indtræn-gende straks at lade sig bringe tilfængs af sin mor. Saa skyndte hun sig hjem; thi hendes fine følelse vægrede sig ved at tage mod tak.

Heller ikke til sin mor fortalte hun noget

om den lille oplevelse for ikke unødigt at ængste hende. Hun fik en ordentlig forkjælelse af at have staaet i det kolde vand, men hun glædede sig af hjertet over, at det var bleven hende forundt at redde den lille gut fra at drukne.

Da Grethe kort tid efter kom hjem fra nogle ærinder, fandt hun til sin overraskelse en meget fornem udseende dame hos hendes mor. Damen kom hende imøde med udstrakte arme og forestillede sig som majorinde Bergrot og talte hende med taarer, at hun havde reddet hendes yndling. Hun sagde, at hun først nu med megen besvær var kommen efter Grethes navn, og at hendes lille May, der kun havde haft en let feber efter det kolde bad, sendte hilsen til hende, om hun ikke vilde besøge ham.

Grethe tog med tal derimod og tilbragte nu daglig en time i majorens fine hus; hendes lille ven havde sluttet sig inderligt til hende og var henrykt, naar hun legede med ham eller fortalte eventyr. Fru Bergrot talte ogsaa gjerne med den beskedne, elskværdige pige, og Grethe havde fattet fuldkommen tillid til hende.

Snart havde hun fortalt hende hele sit levnetsløb og var derved kommen til at fortaale det ønske, hun engang saa brændende havde næret, men som nu forlængst var begravet.

Den første april var det Grethes fødselsdag; hvor inderligt talte hun ikke Gud, da hun vaagnede, at han trods mange svære prøvelser, havde gjort veien bestandig lysere for hende. Hurtigt klædte hun sig paa, kastede hun et flygtigt blik ind i speilet; og dog var hun voffet op til at blive en meget smuk pige, og enhver, som kjendte hende, holdt af at se paa hendes yndige ansigt med det lyse haar.

Efter at hun havde labet kaffen ude i kjøkkenet, gik hun ind i den lille stue; men et udraab af overraskelse undslap hende, da hun aadnede døren. Denne paa bordet ved sofaen var en hel opstilling af foræringer, og hendes mor og søskende stod smilende ved siden af og glædede sig over hendes forbauselse. I midten stod søsterlagen, som fru Markwald hvert aar bagte, men hvem havde givet de deilige bladplanter, som Grethe elskede saa høit, og den nydelige sommertjole, og alle de mange bøger og tykke hefter?

Fru Markwald kom datteren tilhjælp, som

næsten var bleven forstrækket over disse masser af gaver, idet hun pegede paa et kort, der hang ved en mægtig palme. Derpaa stod med fve bogstaver: „May Bergrot takker sin kjære veninde hjerteligt og beder hende pynte sit værelse med disse blomster.“ Da rakte fru Markwald Grethe et brev. Deri gratulerede majorinden sin unge veninde mange gange og skrev: „De skal, min kjære Grethe, ikke altid være spjige. De kan være Deres kjære til mere nytte som lærerinde, og derfor har jeg indmeldt Dem hos direktøren paa seminariet, vis paa, at De vilde billige det, og allerede givet ham beløbet for de to læreraar. Sig os ikke tak derfor, en saa opofrende datter kan nok finde sig i at blive belønnet.“

Grethe stirrede maalløs, som bedøbet, paa disse kjærlige linjer, glædestaarer brød frem af hendes øine, og hun kastede sig i armene paa den ligesaa bevægede mor. Men bønnene raabte jublende mellem hverandre: „Na, hør nu, Grethe, der er mer endnu! Vi flytter hen i den smukke kvistleilighed i det bergroffe hus, og mor skal ingen leie betale, fordi du foreløbig ikke kan fortjene noget, mens du gaar paa seminariet. Mor maa ogsaa sidde i den yndige have, og vi skal lege med den lille May. Det sagde majorinden igaar.“

Der var jubel og glæde i enfens lille stue! Sytten var vendt tilbage til dem, og fremtiden forekom dem saa lys og skjøn. Moderen og alle bønnene faldede deres hænder og sendte en varm takkebøn op til Herren, der vel havde ført dem gennem trængselsens nat, men aldrig forladt dem, og som havde bevist dem, at „alle ting tjener dem til gode, som elsker Gud.“

Børneblad

udkommer til næste aar i samme størrelse og til samme pris som iaar. Det vil blive forsendt til alle, som har betalt bladet for dette aar.

For at opmuntre til forstudsbetaling vil agenterne erholde 1 indbunden aargang af 1891, 1892, 1893 eller 1894 for hver \$5.00, som er betalt i forstud inden 1ste mars 1897. Dette udgjør en meget pen bog paa 416 sider, hvoraf 156 med billeder. Den sælges for 65 cents porto frit.

LUTH. PUBL. HOUSE,
Decorah, Iowa.

Alene og ulykkelig.

[Se billedet.]

An er en af disse hjemløse statter, som den engelske hovedstad har saa mange af. Han har ingen far eller mor, som elsker ham og steller for ham. Smaat er det med klæder og ofte smaat nok med mad ogsaa. Han har ingen varm seng at krybe i om aftenen, ingen lun stue at være i om dagen. Stakkels gut; Alene og ulykkelig! Uden hjem, uden venner!

Men du, som har et godt hjem — se paa billedet og tænk over, hvor lykkelig du er, og hvor godt du har det! Saa mange tænker saa altfor lidet over det.

Bæveren.

(Med billedet.)

Bæveren er et dyr, som har været mere end almindelig udsat for forfølgelse af menneskene; dens prægtige brune kind har altid været loftende for jægeren. I flere lande er den allerede ganske udryddet. Heldigvis er det endnu ikke aldeles steet i Norge; men heller ikke her findes den paa mange steder. Det er væsentlig blot ved Nidelven, der falder ud ved Arendal, samt i Sætersdalen

og paa Kragerøskanten, at den findes, og paa ingen af disse steder er den i noget stort antal. Derfor er den nu ogsaa fredet de tre fjerdedele af aaret.

Bæveren hører blandt de dyr, som vi kalder gnaverne, og er altsaa i flekt med rotter og mus, med ekorn og lemæn; men den har hverten ekornens eller musens nette legemsbygning; den har et temmelig plumpt, men særdeles kraftigt legeme. Dens tænder er overordentlig stærke og skarpe; med dem skjærer den over hele træer, og dens bid er meget farligt.

Bæveren er anseet for et mere end almindelig klogt dyr; dens klogskab og forstand kommer ikke mindst tilsyne, naar den bygger sin bolig. Vi hørte, at den skar træer over med sine tænder; den er altsaa paa en maade tømmerhugger; men den er ogsaa baade tømmerfløder og bygmester. Dens med jord og dynd dækkede boliger er byggede saaledes, at de delvis er under i vandet. Men den sælber ikke bare træer for at bygge hus, men ogsaa til føde; bark og kviste af løvtræer, især af aspætræ, er dens fornemste næring.

Opløsning paa gaader.

I nr. 50. Geogr. gaadespørgsmaal:

Paris, — Kristiania, — Nisør, — Lisabon.

Billedgaade: Naturens undere er store.

I nr. 51. Geogr. spørgsmaal:

Volga — Olga, Pruth — Ruth, Neva — Eva.

Billedgaade.

G

E

L

verden
kappe
heste

E

E

R

S

S

E

R

